

Arrest

nr. 334 319 van 15 oktober 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Louizalaan 390/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 mei 2025 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ALENKIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Russische nationaliteit. U werd geboren op (...) 1964 in Grozny. U bent moslima van religie en Tsjetsjeense van etnie. U bent gehuwd met R. D. D. (...) (O.V. (...)).

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek baseert op hetzelfde relaas als uw echtgenoot. Het feitenrelaas in zijn hoofde luidde als volgt:

“Volgens uw verklaringen heeft u de Russische nationaliteit. U werd geboren op (...) 1957 in Shymkent in de Sovjetunie (nu Kazachstan). U bent Tsjetsjeen van etnie en moslim van religie. U bent gehuwd met H. A. D. (...) (O.V. (...)).

In 1997 vestigde u zich met uw gezin in Sunzha, voorheen Stanitso Orjonikidzevskaya genoemd, in Ingoesjetië. In 2009-2010 begon uw familie problemen te krijgen: de autoriteiten waren op zoek naar uw

zoons R. (...) en M. (...). De politie kwam verschillende keren langs in uw huis, maar uw zoons studeerden op dat moment in Kazachstan.

In 2011 werden R. (...) en M. (...) opgepakt en verdwenen ze. U ging langs bij allerlei instanties om nieuws over hen te verkrijgen, maar u boekte geen vooruitgang. Later zou u horen dat ze waren vrijgelaten en wegvluchtten, maar bleven verdwenen tot 2013. Uw zoons zouden u niet verteld hebben waar ze in tussentijd verbleven.

In 2012 - op dat moment waren uw zoons nog altijd verdwenen - trok uw oudste zoon D. (...) naar België omwille van dezelfde problemen. Hij werd hier in 2012 erkend als vluchteling.

R. (...) en M. (...) slaagden erin om amnestie te krijgen van de overheid na hun terugkeer, maar in de periode 2013-2014 begonnen de autoriteiten opnieuw allerlei zaken aan te spannen tegen jongemannen die eerder amnestie hadden verkregen. R. (...) en M. (...) trokken uit voorzorg naar Zweden, waar ze geen asiel kregen. Ze trokken door naar Duitsland, waar R. (...) verblijfsrecht kreeg, maar M. (...) niet.

In 2022 werd u opgeroepen door het departement tegen extremisme van Binnenlandse zaken. U werd daar een hele dag verhoord over uw zoons: hun geschiedenis, of ze niet in Syrië gaan strijden waren, en waarom ze dan niet in Oekraïne zouden gaan strijden. Enkele maanden later werd u opnieuw opgeroepen door hetzelfde departement, en er opnieuw over uw zoons verhoord. Nog enkele maanden later werd u telefonisch gecontacteerd door het departement. U werd gevraagd waar uw zoons waren, waarop u zei het niet te weten. Daarop dreigde men dat men u altijd opnieuw kon overbrengen voor verhoor, en dat men "u wel zou doen praten". Daarna verwittigde u uw districtsofficier en legde u hem uit dat u door het departement werd lastiggevallen. Hij beloofde het departement zelf te benaderen met de vraag om u met rust te laten. U probeerde ook een klacht neer te leggen bij de politie over het gedrag van het departement tegen extremisme, maar die werd niet genoteerd. Een maand of anderhalve maand na het telefoontje, in september 2022, verliet u samen met uw echtgenote het land. U arriveerde in België op 13 september 2022 en diende er diezelfde dag nog een verzoek om internationale bescherming in samen met uw echtgenote.

U heeft nog een dochter L. (...) en een zoon K. (...), die beiden eveneens het buitenland verblijven: L. (...) in Nederland en K. (...) in Engeland. Uw dochter L'. (...) is verdwenen: haar echtgenoot werd opgeroepen om in Oekraïne te gaan vechten, waarop L'. (...) en haar man naar Moskou trokken. Sedertdien heeft u geen informatie meer over hen.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een rapport van de mensenrechtenorganisatie Memorial, een artikel over de dood van uw neef, een psychologisch attest van uw echtgenote, uw Kazachs rijbewijs, een kopie van uw binnenlands paspoort, en een brief van uw advocaat."

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Uit een psychologisch attest blijkt dat u aan stress en angsten lijdt. Het attest, dat geen diagnose bevat, maakt echter geenszins duidelijk of bijzondere procedurele noden aan de orde zouden zijn, en zo ja, welke. U stelde ook geheugenproblemen te hebben (CGVS p. 2-3) maar legde geen enkel medisch attest neer dat aantoonde dat u geheugenproblemen heeft.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot R. D. D. (...) (CGVS p. 4). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het ongegronde karakter van jullie asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Rusland een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève, of dat u er een reëel risico zou koesteren op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vrees die u aanhaalt, is immers onvoldoende ernstig, en zodoende ongegrond.

Uit uw relaas blijkt dat uw zoons werden gevisieerd door de Russische autoriteiten. Zelf werd u echter niet vervolgd.

U legt uit dat de autoriteiten sedert 2009 interesse vertoonden in uw zoons. M. (...) en R. (...) werden ook effectief opgepakt en verdwenen voor lange tijd. Bij u thuis vonden sedertdien meerdere huiszoekingen plaats, en de autoriteiten stelden u meermaals vragen over uw zoons (CGVS p. 9-10, Vragenlijst DVZ 3.5, Vragenlijst DVZ echtgenote 3.5, info Memorial groene map). In 2022, toen de autoriteiten opnieuw interesse in uw zoons vertoonden, kreeg u enkel vragen over hen, of ze in Syrië gevochten hadden, en waarom ze dan niet in Oekraïne zouden gaan vechten. Ook bij eerdere ondervragingen, zo vertelt u, kreeg u enkel vragen over uw zoons (CGVS p. 10-11). De autoriteiten hebben echter geen persoonlijke interesse in u uitgedrukt. U bent zelf niet gearresteerd of beschuldigd en werd niet ondervraagd over uw eigen activiteiten. Het gegeven dat er meerdere huiszoekingen plaatsvonden en dat u een aantal keer werd verhoord, is op zich onvoldoende ernstig om de drempel van vervolging of ernstige schade in uw hoofde te halen. Verder werden tegen u geen acties ondernomen.

U claimt weliswaar dat u ook zelf gearresteerd vreest te worden (CGVS p. 11). U haalt daar echter geen concrete indicaties voor aan en zegt enkel dat een valse beschuldiging altijd mogelijk is. Dergelijke hypothetische bewering kan echter niet worden gezien als een aanwijzing dat u alsnog zelf vervolgd zal worden. Opnieuw kan worden benadrukt dat u zelf nooit bent gearresteerd of van iets beschuldigd, en dat ondanks de jarenlange interesse van de autoriteiten in uw zoons, de huiszoekingen en de ondervragingen. Bovendien werd u aan de Russische grens ondervraagd toen het land verliet in september 2022: na het tonen van uw documenten kwam een officier langs, naar u meent van de FSB, die allerlei vragen stelde over waar u heen ging en - opnieuw - waar uw zoons zijn. Na een uur mocht u uw reis uit het land verderzetten (CGVS p. 7). Mochten de autoriteiten werkelijk plannen hebben om u te arresteren en/of te beschuldigen van iets, zou logischerwijze kunnen worden verwacht dat ze u het land niet hadden laten verlaten.

Uit het feit dat uw zoons door de autoriteiten worden gevisieerd, kan zodoende niet worden besloten tot het bestaan, in uw hoofde, van een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade.

U legt verder uit dat u en uw echtgenote allerlei gezondheidsproblemen kennen, die u wijt aan de problemen van uw zoons (CGVS p. 4, 10). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de moeilijke situatie van uw gezin en het feit dat dit zeer stresserend was, moet worden opgemerkt dat dergelijke medische problemen geen verband houden met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Over de verdwijning van uw dochter L'. (...) moet nog worden opgemerkt dat de geen verband houdt met de problemen van uw zoons of uw eigen ondervragingen. Zij trok met haar man naar Moskou, omdat ze hem naar Oekraïne wilden meenemen, en sedertdien heeft u niet meer van haar gehoord. U heeft verder geen informatie over de situatie (CGVS p. 4-5).

Er dient tot slot te worden opgemerkt dat het feit dat uw zoons D. (...) en M. (...) de Vluchtelingenstatus werd toegekend, niet automatisch leidt tot het toekennen van een status voor u. Het CGVS moet elk verzoek immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een verzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk. U kon echter niet aannemelijk maken dat u persoonlijk problemen hebt gekend die zouden wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer.

De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteitsdocumenten (rijbewijs en binnenlands paspoort) vormen een aanwijzing van uw identiteit en herkomst, maar die gegevens staan momenteel niet ter discussie. Het rapport van Memorial bevestigt dat er huiszoekingen bij u plaatsvonden en dat u meermaals ondervraagd werd over uw zoons, maar ook dat gegeven wordt niet betwist. Het artikel over de problemen die een neef kende in 2012, vormt geen aanwijzing dat u zelf vervolgd zou worden. Het psychologisch attest van uw echtgenote geeft aan dat zij aan stress en angsten lijdt, maar ook dat werpt geen nieuw licht op bovenstaande. In het schrijven van uw advocaat wordt een rechtzetting gedaan van de DVZ-verklaring van uw echtgenote, waarmee rekening werd gehouden in deze beslissing. Uw advocaat haalt ook aan dat u binnen Rusland bent verhuisd vooraleer u het land verliet, en ook zelf geeft u aan dat u in Saratov heeft verbleven en telkens naar uw thuisadres terugkeerde (CGVS p. 4, Persoonsgegevens DVZ 10, Persoonsgegevens DVZ echtgenote 10). Het gegeven dat u met uw gezin op meerdere adressen woonde in Rusland en terugkeerde wanneer de situatie kalmeerde, vormt evenmin een aanwijzing dat u persoonlijk vervolgd zou worden. De andere elementen uit het schrijven van uw advocaat, namelijk uw gezondheidsproblemen en het gegeven dat uw zoons erkend werden, werden hierboven reeds behandeld.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden ingevolge de algemene situatie in zijn regio

van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging van diens leven of persoon.

Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/r_a_p_p_o_r_t_e_n_/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx.pdf

) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgelaten door haar echtgenoot, R. D., wiens

zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 338 645. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofd genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 28 maart 2025.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 334 318 van 15 oktober 2025 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan R. D. Het arrest genomen in hoofd van de echtgenoot van verzoekende partij luidt als volgt:

“1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Russische nationaliteit. U werd geboren op (...) 1957 in Shymkent in de Sovjetunie (nu Kazachstan). U bent Tsjetsjeen van etnie en moslim van religie. U bent gehuwd met H. A. D. (...) (O.V. (...)).

In 1997 vestigde u zich met uw gezin in Sunzha, voorheen Stanitso Orjonikidzevskaya genoemd, in Ingoesjetie. In 2009-2010 begon uw familie problemen te krijgen: de autoriteiten waren op zoek naar uw zoons R. (...) en M. (...). De politie kwam verschillende keren langs in uw huis, maar uw zoons studeerden op dat moment in Kazachstan.

In 2011 werden R. (...) en M. (...) opgepakt en verdwenen ze. U ging langs bij allerlei instanties om nieuws over hen te verkrijgen, maar u boekte geen vooruitgang. Later zou u horen dat ze waren vrijgelaten en wegvluchtten, maar bleven verdwenen tot 2013. Uw zoons zouden u niet verteld hebben waar ze in tussentijd verbleven.

In 2012 - op dat moment waren uw zoons nog altijd verdwenen - trok uw oudste zoon D. (...) naar België omwille van dezelfde problemen. Hij werd hier in 2012 erkend als vluchteling.

R. (...) en M. (...) slaagden erin om amnestie te krijgen van de overheid na hun terugkeer, maar in de periode 2013-2014 begonnen de autoriteiten opnieuw allerlei zaken aan te spannen tegen jongemannen die eerder amnestie hadden verkregen. R. (...) en M. (...) trokken uit voorzorg naar Zweden, waar ze geen asiel kregen. Ze trokken door naar Duitsland, waar R. (...) verblijfsrecht kreeg, maar M. (...) niet.

In 2022 werd u opgeroepen door het departement tegen extremisme van Binnenlandse zaken. U werd daar een hele dag verhoord over uw zoons: hun geschiedenis, of ze niet in Syrië gaan strijden waren, en waarom ze dan niet in Oekraïne zouden gaan strijden. Enkele maanden later werd u opnieuw opgeroepen door hetzelfde departement, en er opnieuw over uw zoons verhoord. Nog enkele maanden later werd u telefonisch gecontacteerd door het departement. U werd gevraagd waar uw zoons waren, waarop u zei het niet te weten. Daarop dreigde men dat men u altijd opnieuw kon overbrengen voor verhoor, en dat men “u wel zou doen praten”. Daarna verwittigde u uw districtsofficier en legde u hem uit dat u door het departement werd lastiggevallen. Hij beloofde het departement zelf te benaderen met de vraag om u met rust te laten. U probeerde ook een klacht neer te leggen bij de politie over het gedrag van het departement tegen extremisme, maar die werd niet genoteerd. Een maand of anderhalve maand na het telefoontje, in september 2022, verliet u samen met uw echtgenote het land. U arriveerde in België op 13 september 2022 en diende er diezelfde dag nog een verzoek om internationale bescherming in samen met uw echtgenote.

U heeft nog een dochter L. (...) en een zoon K. (...), die beiden eveneens het buitenland verblijven: L. (...) in Nederland en K. (...) in Engeland. Uw dochter L'. (...) is verdwenen: haar echtgenoot werd opgeroepen om in Oekraïne te gaan vechten, waarop L'. (...) en haar man naar Moskou trokken. Sedertdien heeft u geen informatie meer over hen.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een rapport van de mensenrechtenorganisatie Memorial, een artikel over de dood van uw neef, een psychologisch attest van uw echtgenote, uw Kazachs rijbewijs, een kopie van uw binnenlands paspoort, en een brief van uw advocaat.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Rusland een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève, of dat u er een reëel risico zou koesteren op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vrees die u aanhaalt, is immers onvoldoende ernstig, en zodoende ongegrond.

Uit uw relaas blijkt dat uw zoons werden gevisieerd door de Russische autoriteiten. Zelf werd u echter niet vervolgd.

U legt uit dat de autoriteiten sedert 2009 interesse vertoonden in uw zoons. M. (...) en R. (...) werden ook effectief opgepakt en verdwenen voor lange tijd. Bij u thuis vonden sedertdien meerdere huiszoekingen plaats, en de autoriteiten stelden u meermaals vragen over uw zoons (CGVS p. 9-10, Vragenlijst DVZ 3.5, Vragenlijst DVZ echtgenote 3.5, info Memorial groene map). In 2022, toen de autoriteiten opnieuw interesse in uw zoons vertoonden, kreeg u enkel vragen over hen, of ze in Syrië gevochten hadden, en waarom ze dan niet in Oekraïne zouden gaan vechten. Ook bij eerdere ondervragingen, zo vertelt u, kreeg u enkel vragen over uw zoons (CGVS p. 10-11). De autoriteiten hebben echter geen persoonlijke interesse in u uitgedrukt. U bent zelf niet gearresteerd of beschuldigd en werd niet ondervraagd over uw eigen activiteiten. Het gegeven dat er meerdere huiszoekingen plaatsvonden en dat u een aantal keer werd verhoord, is op zich onvoldoende ernstig om de drempel van vervolging of ernstige schade in uw hoofde te halen. Verder werden tegen u geen acties ondernomen.

U claimt weliswaar dat u ook zelf gearresteerd vreest te worden (CGVS p. 11). U haalt daar echter geen concrete indicaties voor aan en zegt enkel dat een valse beschuldiging altijd mogelijk is. Dergelijke hypothetische bewering kan echter niet worden gezien als een aanwijzing dat u alsnog zelf vervolgd zal worden. Opnieuw kan worden benadrukt dat u zelf nooit bent gearresteerd of van iets beschuldigd, en dat ondanks de jarenlange interesse van de autoriteiten in uw zoons, de huiszoekingen en de ondervragingen. Bovendien werd u aan de Russische grens ondervraagd toen het land verliet in september 2022: na het tonen van uw documenten kwam een officier langs, naar u meent van de FSB, die allerlei vragen stelde over waar u heen ging en - opnieuw - waar uw zoons zijn. Na een uur mocht u uw reis uit het land verderzetten (CGVS p. 7). Mochten de autoriteiten werkelijk plannen hebben om u te arresteren en/of te beschuldigen van iets, zou logischerwijze kunnen worden verwacht dat ze u het land niet hadden laten verlaten.

Uit het feit dat uw zoons door de autoriteiten worden gevisieerd, kan zodoende niet worden besloten tot het bestaan, in uw hoofde, van een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade.

U legt verder uit dat u en uw echtgenote allerlei gezondheidsproblemen kennen, die u wijt aan de problemen van uw zoons (CGVS p. 4, 10). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de moeilijke situatie van uw gezin en het feit dat dit zeer stresserend was, moet worden opgemerkt dat dergelijke medische problemen geen verband houden met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Over de verdwijning van uw dochter L'. (...) moet nog worden opgemerkt dat de geen verband houdt met de problemen van uw zoons of uw eigen ondervragingen. Zij trok met haar man naar Moskou, omdat ze hem naar Oekraïne wilden meenemen, en sedertdien heeft u niet meer van haar gehoord. U heeft verder geen informatie over de situatie (CGVS p. 4-5).

Er dient tot slot te worden opgemerkt dat het feit dat uw zoons D. (...) en M. (...) de Vluchtelingenstatus werd toegekend, niet automatisch leidt tot het toekennen van een status voor u. Het CGVS moet elk verzoek immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een verzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk. U kon echter niet aannemelijk maken dat u persoonlijk problemen hebt gekend die zouden wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer.

De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteitsdocumenten (rijbewijs en binnenlands paspoort) vormen een aanwijzing van uw identiteit en herkomst, maar die gegevens staan momenteel niet ter discussie. Het rapport van Memorial bevestigt dat er huiszoekingen bij u plaatsvonden en dat u meermaals ondervraagd werd over uw zoons, maar ook dat gegeven wordt niet betwist. Het artikel over de problemen die een neef kende in 2012, vormt geen aanwijzing dat u zelf vervolgd zou worden. Het psychologisch attest van uw echtgenote geeft aan dat zij aan stress en angsten lijdt, maar ook dat werpt geen nieuw licht op bovenstaande. In het schrijven van uw advocaat wordt een rechtzetting gedaan van de DVZ-verklaring van uw echtgenote, waarmee rekening werd gehouden in deze beslissing. Uw advocaat haalt ook aan dat u binnen Rusland bent verhuisd vooraleer u het land verliet, en ook zelf geeft u aan dat u in Saratov heeft verbleven en telkens naar uw thuisadres terugkeerde (CGVS p. 4, Persoonsgegevens DVZ 10, Persoonsgegevens DVZ echtgenote 10). Het gegeven dat u met uw gezin op meerdere adressen woonde in Rusland en terugkeerde wanneer de situatie kalmeerde, vormt evenmin een aanwijzing dat u persoonlijk vervolgd zou worden. De andere elementen uit het schrijven van uw advocaat, namelijk uw gezondheidsproblemen en het gegeven dat uw zoons erkend werden, werden hierboven reeds behandeld.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden ingevolge de algemene situatie in zijn regio

van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging van diens leven of persoon.

Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/r_a_p_p_o_r_t_e_n_/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx.pdf

) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oopunt worden onderzocht.

2.2.2. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.3. Bij terugkeer naar de Russische Federatie vreest verzoekende partij vervolgd te zullen worden omdat haar zoons aldaar worden gevisieerd (notities CGVS, p. 9-11).

2.2.4. De Raad duidt er evenwel op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt gemotiveerd dat verzoekende partij geen persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk maakt omwille van de problemen die haar zoons kennen met de Russische autoriteiten. Meer bepaald wordt er dienstig op gewezen dat:

(i) verzoekende partij zelf niet vervolgd werd, nu het gegeven dat er meerdere huiszoekingen plaatsvonden en zij een aantal keer werd verhoord, waarbij de autoriteiten geen persoonlijke interesse in haar uitdrukten en verder geen acties tegen haar ondernamen, op zich onvoldoende ernstig is om de drempel van vervolging of ernstige schade in haar hoofde te halen;

(ii) haar vrees om ook zelf gearresteerd te worden een louter hypothetische vrees betreft die zij niet hard maakt aan de hand van concrete indicaties, waarbij bovendien moet worden opgemerkt dat zij toen zij het land verliet in september 2022 ondervraagd werd aan de Russische grens, waarbij ook gevraagd werd naar haar zoons, doch vervolgens haar reis uit het land mocht verderzetten, hetgeen geenszins blijk geeft van een intentie van haar autoriteiten om haar te vervolgen; en,

(iii) het feit dat haar zoons D. en M. de vluchtelingenstatus werd toegekend, niet automatisch leidt tot het toekennen van een status voor verzoekende partij, nu elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis dient te worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing, en een verzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, alwaar verzoekende partij in gebreke blijft nu zij niet aannemelijk kon maken dat zij persoonlijk problemen heeft gekend die zouden wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer.

Verzoekende partij brengt geen concrete argumenten aan die bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

Zij herhaalt dat haar zoons gevisieerd worden door de Russische autoriteiten en stelt dat zij en haar echtgenote omwille hiervan wel degelijk ook persoonlijk vervolgd werden, doch laat geheel na concrete elementen aan te brengen waaruit een dergelijke vervolging blijkt. Zij merkt op dat de druk op het gezin groter werd na de start van de oorlog in Oekraïne en de mobilisatiecampagne in de Russische Federatie in 2022 en dat zij in de laatste jaren "talrijke bedreigingen van de autoriteiten" kreeg, doch dient benadrukt te worden, zoals ook opgemerkt in de bestreden beslissing, uit haar verklaringen enkel blijkt dat er meerdere huiszoekingen plaatsvonden bij haar thuis en dat zij een aantal keer ondervraagd werd over haar zoons, doch dat de autoriteiten hierbij nooit een persoonlijke interesse in haar uitdrukten en haar nooit hebben beschuldigd en gearresteerd (notities CGVS, p. 9-11).

Waar verzoekende partij verder nog lijkt te betreuren dat zij niet uitgenodigd werd voor een tweede persoonlijk onderhoud, stellende dat dit haar “de kans (zou) hebben gegeven zijn vluchtmotieven en de wijze van vervolgingsfeiten te bevestigen” en dat haar hierdoor “de kans ontnomen (werd) om zijn geloofwaardigheid te bevestigen”, benadrukt de Raad dat an sich niet betwist wordt dat haar zonen gevisieerd worden door de Russische autoriteiten, noch dat in het kader hiervan meerdere huiszoeken plaatsvonden bij haar thuis en dat zij een aantal keer ondervraagd werd over haar zoons, doch vastgesteld wordt dat verzoekende partij evenwel niet aantoont daadwerkelijk persoonlijk te worden gevisieerd en vervolgd door de Russische autoriteiten. Verzoekende partij laat geheel na om in concreto aan te tonen op welke wijze het organiseren van een tweede gehoor van invloed zou zijn geweest op de motivering van de bestreden beslissing. Zij brengt in haar verzoekschrift geen valabele elementen bij die zij zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht en die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name de erkenning als vluchteling of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Dient in dit kader nog gewezen te worden op de inhoud van artikel 57/5ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt: “De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen roept de verzoeker minstens eenmaal op voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming”. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft een discretionaire bevoegdheid om, afhankelijk van het antwoord op de vraag of hij zulks nodig acht, al dan niet een tweede persoonlijk onderhoud te organiseren.

Ten slotte kan zij evenmin volstaan met de verwijzing naar de erkenning als vluchteling van haar familieleden. In navolging van de commissaris-generaal, onderstreept de Raad dat elk verzoek om internationale bescherming individueel worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Verzoekende partij brengt geen gegevens aan die ertoe zouden kunnen leiden te besluiten dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt louter en alleen op grond van het statuut van deze familieleden. Verzoekende partij kan zich dan ook niet zonder meer steunen op de erkenning van haar familieleden teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Ook met een loutere algemene verwijzing naar “het beginsel van collectieve verantwoordelijkheid van gezinsleden en familieleden in de Noordelijke Kaukasus” blijft zij geheel in gebreke in concreto aan te tonen dat zij persoonlijk vervolgd wordt door de Russische autoriteiten wegens haar zoons.

2.2.5. Voorts stelt de Raad vast dat de motieven in de bestreden beslissing inzake de aangehaalde gezondheidsproblemen van verzoekende partij en haar echtgenote en de verdwijning van haar dochter L. geheel ongemoeid gelaten worden door verzoekende partij waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.6. De door verzoekende partij bijgebrachte documenten werpen geen ander licht op bovenstaande bevindingen.

Wat betreft de eerder door haar neergelegde documenten (zie administratief dossier, stuk 5, map documenten), treedt de Raad de commissaris-generaal bij in volgende terechte en pertinente vaststellingen: “Uw identiteitsdocumenten (rijbewijs en binnenlands paspoort) vormen een aanwijzing van uw identiteit en herkomst, maar die gegevens staan momenteel niet ter discussie. Het rapport van Memorial bevestigt dat er huiszoeken bij u plaatsvonden en dat u meermaals ondervraagd werd over uw zoons, maar ook dat gegeven wordt niet betwist. Het artikel over de problemen die een neef kende in 2012, vormt geen aanwijzing dat u zelf vervolgd zou worden. Het psychologisch attest van uw echtgenote geeft aan dat zij aan stress en angsten lijdt, maar ook dat werpt geen nieuw licht op bovenstaande. In het schrijven van uw advocaat wordt een rechtzetting gedaan van de DVZ-verklaring van uw echtgenote, waarmee rekening werd gehouden in deze beslissing. Uw advocaat haalt ook aan dat u binnen Rusland bent verhuisd vooraleer u het land verliet, en ook zelf geeft u aan dat u in Saratov heeft verbleven en telkens naar uw thuisadres terugkeerde (CGVS p. 4, Persoonsgegevens DVZ 10, Persoonsgegevens DVZ echtgenote 10). Het gegeven dat u met uw gezin op meerdere adressen woonde in Rusland en terugkeerde wanneer de situatie kalmeerde, vormt evenmin een aanwijzing dat u persoonlijk vervolgd zou worden. De andere elementen uit het schrijven van uw advocaat, namelijk uw gezondheidsproblemen en het gegeven dat uw zoons erkend werden, werden hierboven reeds behandeld.”

Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij nog een attest van de Russische mensenrechtenorganisaties Civic Assistance Committee en Memorial d.d. 11 april 2025 alsook een attest van de Tsjetsjeense mensenrechtenorganisatie Vayfond d.d. 9 april 2025 (bijlagen 2-3). Teneinde aan te tonen dat ook familieleden van dissidenten vervolgd worden, brengt zij daarnaast twee internetartikels van Caucasian Knot d.d. 2 juli 2024 en 9 april 2025 (bijlagen 4-5 van het verzoekschrift) bij. Inzake de attesten stelt de Raad evenwel vast dat deze de problemen van haar zoons, de huiszoeken en ondervragingen bevestigen, doch zonder concrete elementen aan te brengen die een ander licht kunnen werpen op

voorgaande bevinding dat de door verzoekende partij gekende problemen onvoldoende ernstig zijn om de drempel van vervolging of ernstige schade in haar hoofde te halen. Waar in de attesten op algemene wijze gesteld wordt dat familieleden van dissidenten vaak onder druk worden gezet en zelf geïnterviewd en gestraft worden en ook de bijgebrachte internetartikelen gewag maken van problemen van familieleden van bepaalde dissidenten, herhaalt de Raad nog dat een loutere verwijzing naar een algemene situatie niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, doch dat deze vrees voor vervolging in concreto dient te worden aangetoond. Verzoekende partij blijft desbetreffend evenwel in gebreke, nu er in casu onvoldoende concrete elementen voorliggen waaruit kan blijken dat zij door de Russische autoriteiten persoonlijk vervolgd wordt en/of zal worden in geval van terugkeer.

2.2.7. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verzoekende partij desbetreffend als volgt: "Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden ingevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging van diens leven of persoon.

Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/r_a_p_p_o_r_t_e_n/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx_.pdf)

blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld

te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.” Verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die deze vaststelling weerleggen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 5), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 5 december 2024 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekende partij geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.”

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat ook verzoekende partij bij het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal van 5 december 2024 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat.

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend vijftientig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT